

EVROPSKÁ SPACE OPERA

HVEZDOMĚNCI

JULIE NOVÁKOVÁ

CYKLUS BLÍŽENCI
KNIHA TŘETÍ

BROKILON

Julie Nováková

HVĚZDOMĚNCI

Copyright © 2015 by Julie Nováková

Cover © 2015 by Jakub Javora

via Books and Cards – Agentura Nemesis

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-273-0 (PDF)

Julie Nováková

Hvězdoměnci

cyklus „Blíženci“
kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé příměří* *

* připravujeme

<http://www.julienovakova.com/cs/>
<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Úvod

Lidské osídlení se zmítá v politických roztržkách vyvolaných válkou mezi Nytthemem a Novou Hanojí. Byly objeveny první přímé důkazy existence dávné mimozemské civilizace schopné vytvářet mezihvězdné tunely a lidstvo se dost možná nachází na pokraji zjištění, jak si podobnou technologii osvojit samo...

Elysijská kyberneuroložka Celeste Hewittová se snaží prohloubit komunikaci s Castorem a Polluxem, dvěma natolik znetvořenými a odlišně se vyvíjejícími bytostmi, že už je lze stěží nazvat lidmi. Právě oni jsou díky svým odlišnostem schopni přemýšlet v intencích zapovězených normálním lidem a podle záznamů Měnítele Basila Leontia, jenž je za značného úsilí udržel při životě, i popsat způsob, jak ze svinutých rozměrů v Calabiho-Yauových varietách stvořit nové časoprostorové tunely mezi hvězdnými soustavami. Kompletní záznam jejich zjištění však neexistuje – Leontius jej buď sám zničil, nebo ukryl natolik dobře, že ani elysijská tajná služba jej nedokázala získat.

Adalberto Cambiaro o tom ví své. Leontius by nikdy tak cenné informace nezanechal někde, kde by mohly být snadno nalezeny. Existuje však místo obtížně dosažitelné pro kohokoli z Lidské-

ho osídlení – Země, jako jediná přímo nepropojená s ostatními osídlenými světy tunely. Na dlouhou cestu v hibernaci se tam z důvodu Cambiarova vydírání vydali Tilde Janssenová, Arthur Mikhailo a Bartholomeus Lennox, zatímco Cambiaro si jako pojistku ponechal u sebe jejich přítele Bernelliho. Obří loď Vespuc-ci je již na cestě zpět ze Země a oni jsou i se získanými informacemi na palubě – jaké odpovědi ovšem zašifrovaná data skrývají?

A budou Leontiovy záznamy lidstvu vůbec k něčemu užitečné ve světle nedávných nálezů na Jitřním poslu, jablku sváru mezi Novou Hanojí a Nytthemem? Khong Lo může být pozůstatkem Hvězdoměnců a také prostředkem k vytváření tunelů – jen kdyby mu někdo dokázal porozumět a naučil se ho ovládat... Ronnie Callahanová tomu možná byla na dosah – jenže ji to stálo život.

Nálezem Khong Lo vyletěly sázky v konfliktu Nové Hanoje a Nytthemu do astronomické výše. Najednou se ve válce hraje o mnohem víc než jen o novou planetu k osídlení... a toho plánuje využít Elysium vedené kancléřem Pricem. Jeden trumf v podobě Hewittové a Castora s Polluxem již v rukou drží. Dostat do nich Jitřního posla je nyní prioritou číslo jedna.

Nová Andalusie zůstává stranou sporů, které hýbou většinou Lidského osídlení. Právě tam se ovšem může nacházet další střípek mozaiky – lidmi vytvořená loď, která však byla prokazatelně upravena lidem dosud nedosažitelnými prostředky. Amelia Valdezová a její tým zatím pečlivě tají zjištění, že „vajíčko“ by mohlo být schopno cestovat mezi hvězdami, aniž by k tomu potřebovalo stabilní Calabiho-Yauovy tunely. Jak ale funguje – a dokážou ho někdy pochopit, či dokonce využít, a postavit další podobné lodi?

Všichni kromě Amelie si kladou ještě jednu otázku: Je to vůbec bezpečné?

A nečeká za hranicemi Lidského osídlení místo bezpočtu nových světů ke kolonizaci spíše něco, s čím by se nikdo rozhodně setkat nechtěl?

Prolog

„Podle nejnovějšího propočtu budeme při současné rychlosti za devatenáct hodin u cíle. Mám již zapojit zpětný tah?“

Kapitán Hansen se zavrtěl v křesle, které jej těsně obemykalo a chránilo před důsledky vysokého přetížení. „Ještě ne. Čekejte na můj rozkaz.“

„Ano, pane.“

Lehký křižník *Sigurd* vedl eskadru dvaceti lodí již čtvrtým týdnem po široce obloukovité dráze od ústí tunelu k Aliette, trpasličí planetě na samém okraji vnitřní části soustavy Nové Hanoje. Po většinu cesty pokračovala skupina vpřed jen setrvačností; motory lodí se zapojovaly pouze občas ke korekci dráhy.

Cíl byl ovšem už velice blízko; aby se okolo neprohnali rychlostí příliš velkou na vyslání automatických lodí, útočných sond a torpéd, museli by už teď začít brzdit na hranici přetížení únosného pro posádku.

A kapitán stále ještě nevydal příslušný rozkaz.

První důstojník se o několik hodin později odvážil znovu přednést téma brzdění.

„Ještě ne,“ dostalo se mu odpovědi.

Jeho neklid rostl. Nemohl ale vůbec nic dělat, nechtěl-li porušit rozkazy – a to by v žádném případě neudělal.

V zásadě by si nemusel dělat starosti – nemohl nic změnit.

Tahle myšlenka mu ale na klidu příliš nepřidávala.

„Připravit se k brzdění,“ nařídil Hansen krátce nato a pak: „Zahajte fázi zpomalování.“

Sigurd postupně začal vyvíjet zpětný tah. Gelovitá křesla těsně obemkla posádku. Nany v jejich útrobách dostaly příkaz ke spěšné tvorbě hmoty podobné aerogelu, rychle vyplňující tělní dutiny. Zároveň dopyovaly členy posádky lokálními anestetiky, ale i tak by se někteří svíjeli bolestí, nebýt sevření křesel.

Stav, v němž se nacházeli, byl nedohlednutelně daleko od běžného vědomí; loď je ovšem napumpovala pečlivě nakalibrovanou směsí analgetik a stimulantů zároveň, aby byli schopni relativně racionálně uvažovat a nebyli zatěžováni nepohodlím přetížení.

A nepohodlí bylo slabé slovo. Blížili se k deseti g_e a jejich těla drtila síla, která by je bez podpory křesel, v nichž teď už leželi, aerogelu a augmentací při delším trvání zabila.

K cíli se ovšem stále ještě blížili závratnou rychlostí.

Jakmile se dostali pod práh, kdy už mohli s dostatečně malou odchylkou zaměřit střely, vypustili první salvu.

Jednoduché kinetické střely i naváděná torpéda se slétly na stovky kilometrů široký a kilometry hluboký kráter, který dominoval k nim přivrácené polokouli Aliette.

Druhá salva, nařídil Hansen teď už myšlenkově přes implantát. Přetížení přesáhlo třináct g_e; mluvení by bylo fyzicky nemožné.

Loď jeho rozhodnutí schválila; propoččet ukazoval, že většina střel by měla zasáhnout cíl.

„Evakuovat, honem! Pohněte sebou!“ řval novohanojský ser-

žant. Mariňáci se snažili co nejrychleji vyklidit základnu, ale seržantu Trangovi bylo už teď nad slunce jasné, že nemají šanci to stihnout. Budou mít štěstí, pokud unikne alespoň čtvrtina personálu. Trang věděl, že on tu zůstane až do samého konce a tím pádem do jisté smrti, ale s tím byl smířený; nebo spíš neměl ani čas o tom uvažovat a prostě dál dělal svou práci.

Automatické lodi, obranné stanice na stacionární oběžné dráze nad základnou i bodová obrana samotného konstrukčního areálu na povrchu dělaly, co mohly, aby zničily většinu střel.

Implantát napojený na síť stanic i budov a další jednotky seržantovi sděloval, že jedna z konstrukčních a dokových stanic obíhajících Aliette byla právě zničena. Další byla vážně poškozena. Povrch zatím odolával, ale Trang si nedělal žádné iluze o tom, že vydrží.

Druhá salva kinetických střel se rychle a neodvratně blížila a bylo jich příliš mnoho na to, aby je již oslabený obranný systém zachytil všechny. Stačilo několik málo, aby byla většina osídlení Aliette proměněna v prach a trosky rozetě po nových kráterech.

A ti bastardi už jsou jen tři sta tisíc kilometrů odsud! Trang zařal zuby. Rád by si před smrtí dopřál alespoň uspokojení z toho, že útočníci draze zaplatí, ale při jejich rychlosti je žádná z lodí bránících Aliette neměla nejmenší šanci dostihnout – a podle zpráv na okraji oblaku informací v jeho implantátu Nythemané dokonce začali zrychlovat. Už teď seržant Trang věděl, že uniknou se žádnými nebo minimálními ztrátami. Na více využívaný, lépe bráněný svět by útok typu „udeř a uteč“ nepoužili, ovšem Nová Hanoj si nemohla dovolit poslat větší část flotily k Aliette...

„Pohněte kostrou!“ zakřičel a nevybíravým gestem popohnal civilní i armádní personál utíkající k únikovým modulům.

Ten výkřik se stal seržantovou poslední větou. Kdyby býval

měl možnost si vybrat, nejspíš by u těchto slov zůstal, ostatně celkem shrnovala jeho životní postoje.

Novohanojci se urputně bránili – kinetická energie vyslaných těles byla ovšem obrovská a i většina úlomků ze zničených zbraní stále s ničivou silou mířila do kráteru, aby v něm stvořila nové. Nebyla tu atmosféra, která by je zbrzdila a kde by se rozpadly na prach.

Stejně tak se sondy a lodi hlídkující v okolí pustily do *Sigurda* a jeho formace – ale téměř nic nezmohly. Nythtemané se navzdory zpomalení nutnému pro míření prořítli okolo takovou rychlostí, že je žádná z novohanojských zbraní nemohla dostihnout.

Hansen se v duchu usmíval; v reálu měl koutky úst jen stažené do děsivého šklebu přetížením. Teď už ale zase přestávali zpomalovat a brzy zmizí s nízkým zrychlením pryč.

Narychlo pořízené snímky ukazovaly, že naprostá většina novohanojských zařízení v kráteru byla minimálně těžce poškozena, ne-li zničena za vzniku řady menších kráterů. Celá jedna loděnice produkující denně nové a nové automatické lodi a sondy, nejpoužívanější zbraně v téhle válce. A Nová Hanoj je nutně potřebovala s tím, jak byly stroje střežící tunel v soustavě Jitřního posla soustavně ničeny průběžnými nyththemskými útoky vedenými převážně také samotnými stroji. Půda pro útok vedený spíše loděmi s lidskou posádkou, podobně jako zde, byla ovšem již připravena.

Novohanojci dostali ránu, z níž se budou vzpamatovávat nejméně půl roku.

Tolik času před jistým koncem války už ale nedostanou.

*

Mezitím, osm světelných let od jablka sváru Lidského osídlení, malý shluk asteroidů pokojně pokračoval na cestě nezměrným prostorem své hvězdné soustavy. Jeho pouť měla zanedlouho skončit v lokálním kataklyzmatu, bezvýznamném z hlediska planety dopadu i lidí využívajících tuto obří planetu. Jedinou obětí zkázy se tak stanou samotné asteroidy.

Něco ale bylo jinak než obvykle. Něco číhalo uvnitř, v tichosti a absolutním poklidu, a čekalo na signál. Pokud žádný nedorazí, to, co se skrývalo uvnitř každého nevelkého asteroidu, zanikne při pádu těles do atmosféry ledového obra.

Pokud ale přeci jen bude signál zachycen, zařízení skrytá v každém z asteroidů se probudí a ochrání to, co číhá ještě hlouběji, před žářem při průchodu atmosférou... a pak možná nebude kataklyzmatu úplně konec.

I.

Nemyslíš, že bys na ně konečně měla zatlačit?

Celeste Hewittová se snažila potlačit hlas ve své hlavě, ale pokud nechtěla pozastavit činnost implantátu, nešlo to. Musela si na svou novou podivnou existenci zvyknout.

Zvykala si na ni už druhým měsícem a pořád ten hlas nepříjela za svou součást.

„Jsi v pořádku, Celeste?“ vzhlédl k ní kolega Youssef Naderi.

„V naprostém,“ přikývla.

No vidíš. Tak proč je problém přitlačit na Castora? Nebo Pol-luxe? Zvládneš to. Vím to. Znáám tě lépe než kdokoli jiný.

Hewittová o tom trochu pochybovala. Hlas znal její já před několika lety. Přesněji řečeno, hlas *byl* jejím já před lety. Sice pouhou simulací, ale velmi dovednou simulací. Jak by také ne, když ji vytvářela ona.

„Zahajme další ponor,“ řekla současná Celeste a ulehla na měkkou pěnovou podložku.

Youssef jí zavedl kanylu a podíval se na monitor jejich životních funkcí. John Smith neúnavně sledoval každý jeho krok jako pokaždé od doby, kdy mu vedení ponorů předal

nazpátek. Naderi se stejně neúnavně snažil jeho dozor ignorovat.

„Měli bychom ještě počkat,“ řekl teď. „Jedla jsi ráno vůbec něco? V tomhle stavu bys mohla při náročnějším ponoru zkolabovat.“

„Zvládnu to. Jako vždycky.“

„Co když jednou...“

„Poslechněte ji,“ vložil se do rozhovoru Smith.

Naderi se zatvářil starostlivě. Tvářil se tak skoro od samého počátku jejich práce na Argu a jí už to začínalo pořádně jít na nervy. Ale nic na to neřekla; už se jí to nezdálo důležité. Youssef, Andy, Smith... nikdo z nich nebyl skutečně důležitý.

Teď míří za úplně jinými lidmi. Tedy... pokud se za *lidi* vůbec dají pokládat.

Nové prostředí Celeste obklopilo a Celeste se téměř okamžitě napojila na Polluxe – a nejspíše zároveň i na Castora, podle vizualizace jejich mozkové aktivity. Simulovaná Celeste by se usmála, kdyby měla jak. *Lepší se, co říkáš? Každý jejich pokus je složitější a zajímavější... nebo je to tvá zásluha. Měníš se – a měníš i je.*

Během ponoru zůstaň inaktivní. Jsou zvyklí na mne, pomyslela si Celeste a její druhé já poslušně utichlo, možná spíš ze zvědavosti než z nějakého vědomí podřízenosti. Pokud bylo jako ona, nikdy si nenechalo od nikoho poroučet, pokud v tom nespatřovalo vlastní zájem.

Hewittová vnímala změny ve vesmíru kolem sebe. Jako by měla oproti člověku hned několik smyslů navíc, byla nyní v představách posílaných jí Polluxem a Castorem schopna „vidět“ strukturu časoprostoru včetně nepatrných Calabiho-Yauových variet a cítit každou zákonitost jejich fungování.

A dnes cítila, že něco je jinak.

Úplně jinak...

Natáhla se tmou k Polluxovi, aby zjistila co; nedokázala to sama dešifrovat, mátko ji to.

Všechno je špatně. Takhle to přece nemůže fungovat, vždycky předtím jsem vnímala... jinak. Kdyby cítila své fyzické tělo, udělalo by se jí nevolno. Najednou měla pocit, že se vše kolem ní hroutí a ona se propadá do nicoty. Ne, huň než propadá, celý prostor kolem ní ztrácí původní rozměry a ona s ním.

Zničehonic noční múra přestala. Ještě otřesená Hewittová vyhledala ve vesmíru simulace jejích tvůrců. Obou. Díky implantátu mohla doslova *vidět*, jak Pollux i Castor překypují aktivitou. Tentokrát se jeden nesnažil vyrovnat druhému, ani obyčejně nekomunikovali. Takhle aktivní je oba dva zároveň ještě nepoznala.

Věděla, že dnes ji čeká zlom – ale pozitivní, nebo negativní? Jak dlouho vydrží Blíženci takovou zátěž?

Musí rychle pochopit, co se jí snaží ukázat.

„Neměli bychom změnit koncentraci stimulantů?“ otázal se Naderi trochu přiškrceným hlasem. Elektroencefalogram Hewittové se teď prakticky ze vteřiny na vteřinu rapidně měnil. A Naderi už si během svého pobytu v Iolku zvykl na ledacos, ale tohle bylo nové – a nebezpečné.

„Ne,“ odvětil jednoduše Smith.

„Riskujete Celestino zdraví. Pokud se jí něco přihodí, nic už nezjistíte, bez ní je tenhle projekt mrtvý... už jednou zkolabovala – co když se to stane zase, a tentokrát se neprobere?“

Naderi měl velmi silný pocit *dejà vu*. Oprávněně; podobnou konverzaci se Smithem vedl už mnohokrát. Téměř pokaždé se stejným výsledkem.

I nyní se zážitek opakoval.

„Ne. Toto je cesta, jak dojít k výsledkům co nejdříve.“

„*Musíme* k nim dojít co nejdříve?! Copak někam spěcháme?“

Za to si vysloužil pouze Smithův znepokojivý, zkoumavý pohled.

Naderi byl neodbytný jako obvykle. Kdyby nepotřebovali jeho znalosti a kdyby nebyl dlouholetým dobrým přítelem doktorky Hewittové, Smith by ho nejraději z projektu vyškrtl. Občasné projevy naivity a hloupé otázky nevadily tolik jako nespolehlivost. A Smith ho za velmi nespolehlivého člověka považoval. Což mu dělalo starosti.

Možná mu částečně křivdil; možná to vůbec nebyl Naderiho typický charakterový rys. Smith neměl pochybnosti o tom, že vůči něčemu a někomu může být Youssef Naderi nadmíru spolehlivý.

Jen ne vůči němu.

A proto se samozřejmě nesměl dozvědět nic o tom, proč jejich výzkum tak spěchá. O tom, že pokud Novohanojci prohrají svou dosud velmi neúspěšnou válku, cesta Elysijců k tomu, jak uplatnit pracně získávané výsledky, by se mohla nadlouho uzavřít.

*

„Slyšel jste o tom, že Nová Hanoj zřejmě prohraje válku o Jitřního posla, milý příteli?“

Tibbito Bernelli roztržitě zavrtěl hlavou. Málokdy měl přehled o nejnovějším dění ve světě; ačkoli měl pad napojený na několik zpravodajských zdrojů, téměř nikdy je nevyužíval, byl pohroužený do vlastního, docela odlišného světa.

Muž, který se prakticky nemohl o situaci venku zajímat více, Adalberto Cambiaro, zjišťoval, že je mu Bernelliho společnost

příjemná i z toho důvodu. Geniální, ale zoufale nesamostatný fyzik byl zřejmě nejnevinnějším a nejméně sobeckým člověkem, s jakým se Cambiaro kdy setkal. I proto ho vždy bavilo s ním promlouvat o politice, válkách, obchodu, skrývaných šarvátkách... Bernelli byl občas naivnější než malé dítě – a proto neocenitelný společník. Dokázal se na věci dívat z úhlů, jaké Cambiarovi zdaleka nebyly přístupné. Občas to bylo užitečné a především velmi osvěžující.

„Říkají, že Novohanojcům zbývá maximálně měsíc – jeden nebo dva další útoky, a skončili.“

„Kdo to říká?“

Cambiaro se pousmál. „Dobrá otázka. Zejména reportéři, kteří nejsou placení Novohanojci. Ale... kupodivu i zpravodajské kanály Elysia s Argem a Zlatého pahorku se drží zpátky. Víím, není to příliš překvapivé, tyto světy mají k Nové Hanoji mnohem blíž než k Nyttthemu, ale přesto... obzvlášť zdrženlivost elysijských politiků ohledně válečné situace je zvláštní. Skutečně to totiž vypadá na jasný výsledek. Možná už jen vidím potíže, kde nejsou, ale mám pocit, že Elysiu o něco jde. Má milá Laura bohužel nezůstala na Poslu tak dlouho, jak by se hodilo, ale i tak jsem se doslechl o objevu něčeho zvláštního. Něčeho, co možná patřilo Hvězdoměncům. A pokud je ta informace natolik špatně utajená, že prosákla až ke mně, Elysijci toho určitě vědí mnohem více. A vědí-li to Elysijci, kteří mají doktorku Hewittovou se syny drahého Basila... kdo ví, o co jim v souvislosti s Novou Hanojí jde.“

Zdalo se, že Bernelli jeho úvahy nestíhá sledovat. *Alespoň jsme se ocitli v podobné situaci, jako když mi on vypráví o svých domněnkách ohledně tunelů v Calabiho-Yauových prostorech, napadlo Cambiara.*

Vzato kolem a kolem, byli si navzájem velmi užiteční. On Bernellimu poskytoval veškeré potřeby a prostředky k bádání

(což vzhledem k převážně teoretické podstatě jeho práce nebylo ani obtížné), fyzik jemu na oplátku umožňoval trochu lepší porozumění tunelům zanechaným v prostoru desítek světelných let Hvězdoměnci – a tím snad i pochopení, proč se jeho kolega, občas přítel a občas nepřítel Basil Leontius, obával podobných poznatků zprostředkovaných jeho výtvoř, které Elysijci pojmenovali Castor a Pollux.

Snad na záležitost vrhnou světlo informace, které by Tilde Janssenová s Bartholomeem Lennoxem a Arthurem Mikhailem měli přivést z Basilova úkrytu na Zemi. Ale než se *Vespucci* vrátí na Nejzazší hranici a oni se k němu budou moci skrz tunely vrátit, uplyne ještě bezmála půl roku.

Dost dlouhá doba na to, aby se mnoho věcí zvrtilo.

„Příchozí vysílání,“ ohlásil staniční počítač skrz jeho pad.

Cambiaro se zvedl a přešel do vedlejší místnosti. Jak poslouchal přijatou nahrávku, úsměv mu postupně mizel ze rtů.

Přijmout, či nepřijmout novou zakázku? Toť otázka, pomyslel si.

Do nejdůležitější místnosti ve svém umělém jeskynním komplexu Cambiaro nikdy Tibbita Bernelliho nepouštěl. Ještě nikdy tam nevstoupil nikdo kromě něj a jednoho z nejpodstatnějších lidí v jeho životě. Ona ale tu místnost neměla šanci vidět dokončenou; už několik let pracovala mimo základnu, nejdříve na Jitřním poslu a nyní na Argu. Už tak dlouho ji neviděl. A ona tak nemohla spatřit čtveřici konstrukcí podobných té, v níž se sama zrodila, hybridy stroje a organismu sestavené z kovu, uhlíkových polymerů a umělé tkáně.

Momentálně byly tři z nich prázdné. Ve čtvrté se v husté tektutině vznášel maličký plod starý teprve několik týdnů. Jeho vývoj nebyl nijak urychlen, a tak zatím budoucího člověka připomínal jen s určitou dávkou představivosti. Relativně jedno-

duchý úkol; žena si přála novorozené dítě „na míru“, a tak ho pro ni Cambiaro měl. Za necelých osm měsíců bude jeho úkol u konce – a nejsložitější, nejdělikátnější část tvorby nové lidské bytosti už bude mít na starosti někdo jiný.

Cambiaro si na místě nepatrného smotku tkání představil Lauru, jak sledoval její vývoj před už tak dávnou dobou. Svou Lauru.

Ach, Lauro, přitiskl ruku na průhlednou stěnu konstrukce. Kéž bys teď byla tady. Ale monitorování Celeste Hewittové je důležitější; musíš zůstat na Argu, i když se mi to nelíbí.

Cambiarovi bylo zcela jasné, že jen málokdo by byl schopen alespoň vzdáleně pochopit ono zvláštní pouto mezi Měnitelem a jeho výtvozem. Ne člověkem narozeným přirozenou cestou, který si přišel pro některou z menších ilegálních úprav, ale skutečným Přeměněným.

Neviděli roky usilovné práce od probuzení do padnutí únavou, nejdříve pečlivé plánování genetického profilu, na výpočetní kapacitu neskutečně náročné modelování všech možných úprav, precizně řízený vývoj plodu a nakonec výchovu, často tu nejsložitější fázi ze všech.

Cambiaro miloval obtížné zakázky, i když ty nejobtížnější většinou dělal sám pro sebe. Už pro jeho osobní bezpečnost bylo zásadní obklopit se osobami s vysokou inteligencí, extrémně krátkou reakční dobou, velkou fyzickou silou, dokonalou koordinací, slušnou odolností proti většině myslitelných útoků a mnoha zbraněmi proti různým typům protivníků. Velice důležitá byla i absolutní loajalita a stabilní, příjemná osobnost. Na vzhledu záleželo minimálně, ale zrovna ten byl nejjednodušší na naplánování a Cambiaro stejně jako naprostá většina lidí preferoval vizuálně hezké osoby. U všech ostatních vlastností bylo ale příliš mnoho jiných proměnných. Více než na samotné genetické informaci záleželo na epigenetice – na

vazování dalších látek na DNA a tím usnadnění, zhoršení či úplné zastavení přepisu určitého úseku. A epigenetiku ovlivňovaly prakticky všechny vnější vlivy – teplota, střídání světla a tmy, veškeré chemické látky z prostředí včetně výživy, stimulace smyslu... ani nejlepší Měnitelé, mezi něž se Cambiario počítal, neměli tyto proměnné zmapované zdaleka tak dobře, jak by si přáli. Čím složitější požadavek, tím větší pravděpodobnost neúspěchu kvůli nějaké maličkosti.

Nejhorší na tom bylo, že většinou ani nešlo zjistit, o jakou maličkost šlo.

Laura byla jeho zázrak, nejúžasnější Přeměněný, jakého kdy stvořil. Piplal se s ní mnoho let. Adekvátní výchova byla pro správný vývoj zásadní; bez ní se i geneticky bezchybný materiál mohl vyvinout v katastrofální neúspěch. Občas si Cambiario říkal, že je daleko spíše behaviorální než genový inženýr.

Ještě tak půl roku, a vrátí se Janssenová s Lennoxem a Mikhailem. Snad přivezou užitečné informace, které rozhodnou o tom, co s Hewittovou. A pak se mi budeš moci vrátit, zadoufal.

Zatím ho kromě dohlížení na správný vývoj plodu v čísle čtyři čeká vytvarování „společníka“ podle požadavků nového zákazníka. Výčet důležitých vlastností byl směšně krátký. Výsledkem neměl být plnohodnotný člověk, spíše... hračka. Cambiara podobné úkoly mírně znechucovaly – ne kvůli osudu výtvoru, ale proto, že to uráželo jeho vkus.

Už teď věděl, že nabídku přijme. Jednak mu začínaly pomalu docházet prostředky, jednak byla i podobně přízemní zakázka vítaným rozptýlením, i když nepředstavovala velkou výzvu.

Na výzvy si počká, až se monstrózní loď *Vespucci* vrátí ze své cesty na Zemi.

*

Hewittová prudce otevřela oči a nadechla se, jako by se právě vynořila nad hladinu po životu nebezpečném pobytu pod vodou.

Naderi u ní byl okamžitě. „Jsi v pořádku, Celeste?“

Divoce se rozhlížela a zdálo se, že ho vůbec nevnímá. Puls měla zrychlený, i dechovou frekvenci abnormálně vysokou. Za dalších několik sekund se ale zklidnila natolik, aby se zadívala na Naderiho a stále s nepřírozeně rozšířenými zorničkami, navzdory světlu v místnosti, se na něm pohledem zastavila. „Ano,“ dokázala říct nakonec. „Nic mi není. Jsem v naprostém pořádku.“

„Myslím, že nejsi.“

„Při vši úctě, pane Naderi, to snad doktorka Hewittová dokáže momentálně říci sama. Její stav se nyní pohybuje zcela v normálních mezích. Dnes šlo o velmi rychlý přechod z ponoru a ona jej zvládla mimořádně dobře.“

Naderi ostře pohlédl na Johna Smithe.

Pane Naderi. Ani se neobtěžoval použít jeho titul jako obvykle.

„Napij se vody, Celeste. Jsi dehydratovaná.“

Hewittová odsunula nabízenou sklenici stranou a navzdory Naderiho protestům se vyškrábala na nohy.

„Popište nám, co jste dnes zjistila, doktorko Hewittová.“

Nezareagovala ani na Smithe. Vrhla se k padu, rozšířila plochu obrazovky na interaktivní desku stolu a začala psát.

Smith, nahlížející jí přes rameno, se po chvíli začal váhavě usmívat.

Andy čekal na Celestin příchod už několik hodin. I když si v duchu stále dokola opakoval, že se o sebe Celeste dokáže postarat a zdržení zřejmě znamená spíše průlom než potíže, nezbavilo ho to starostí a obav. Pocítil úlevu i bodnutí vzteku, když se ozvalo klapnutí dveří.

Nezlobil se na Celeste. To by téměř ani nedokázal. Měl vztek na Smithe, na Měnitele, na elysijské politiky zodpovědné za tenhle šílený podnik – ale nemohl s tím nic dělat, protože nesměl ani naznačit, že ví, co tu jeho partnerka dělá.

Důležitý kyberneurologický výzkum, pomyslel si, to je všechno, co mi k tomu řekli.

„Celeste! Jaký jsi měla den?“

„Hm?“ podívala se na něj bezmyšlenkovitě.

Andy zopakoval otázku a snažil se u toho vypadat uvolněně a bezstarostně, i když se mu útroby svíraly lítostí, hněvem a strachem.

„Náročný. Nicméně zajímavý,“ dodala a už si ho nevšímalá.

Drásalo mu srdce, jak se k němu posledních několik měsíců chová. Jako by ji už vůbec nezajímal. Možná to byla i pravda.

Na to ale nechtěl ani pomyslet.

„Vím, že jsi unavená, ale nechtěla bys zajít někam ven na večeři? Pomohlo by ti to odreagovat se, bavit se. Nebo můžeme na divadelní představení, do kabaretu, do virtuálu, na procházku do místního skleníku...“

Ostře na něj pohlédla.

Andy si skouzl ret. Neměl vůbec zmiňovat skleník. Jak mohl udělat tak stupidní chybu?!

Tam z hlíny vyhrabal nepatrnou schránku s kartou obsahující spouštěcí program Celestiny simulace, nebo *zálohy*, jak o ní sama občas jen napůl žertovně hovořila, než ji tam ukryla na počátku svého pobytu na Argu a než tuto vzpomínku sama před sebou zablokovala.

Ani po bezmála dvou měsících nevěděl, jestli mu její použití tato Celeste již odpustila.

Ano či ne, nic to neměnilo na faktu, že program podle všeho nefungoval a nedokázal přes implantát v Celestině mozkou aktivovat a posílit starší, slábnoucí synapse a alespoň z malé

části ji navrátit do původního stavu; do stavu před posedlostí Castorem a Polluxem.

Musel si poradit jinak, pokud ji nechtěl definitivně ztratit.

„Procházka není špatný nápad,“ řekla Celeste k jeho obrovskému překvapení.

Andy se bleskově pokusil zakrýt šok a nasadil úsměv. „Výborně. Podám ti plášť, venku už se dělá chladněji.“

„Ne. Jarní večery mám ráda. Na chlad se dokážu adaptovat.“

Andy nevěděl, jestli je to dobré nebo špatné znamení. Čím dál více ignorovala své tělesné potřeby a vjemy – chlad, teplo, jídlo, pití, sex... Báł se, že se uzavírá do sebe a časem přestane být schopná samostatně fungovat. Ale poprvé za dlouhou dobu ji slyšel říct, že má něco *ráda*.

I když to neřekla o něm, potěšilo ho to.

Ulice Iolku byly v tuhle hodinu poloprázdné. Z práce už byla většina lidí dávno pryč, pokud nepracovala přímo od-tamtud, do restaurací a zábavních podniků se už stačila přesunout ta část obyvatel toužící po večeru jinde než doma a nebylo tak teplo, aby dnešek lákal k pobytu venku. I v podzemních koridorech sloužících převážně vozidlům, pro něž byla vyhrazena jen malá část povrchových ulic, byl nejspíše minimální provoz.

Na obloze už byly vidět hvězdy. Andy se pokusil zaměřit Tau Ceti, slunce Elysia. Našel ho velmi rychle. Hvězda spektrálním typem velmi podobná pozemskému Slunci byla odtud pouhých pět a půl světelného roku daleko. Andy si přál, aby se k ní na Elysium mohli vrátit a zapomenout na celou nepřijemnou záležitost tady.

Ale když si to nepřála Celeste, byl to jen jeho bláhový sen.

Měl dojem, že na nebi dokáže rozeznat i Slunce. Uniknout na Zemi, izolovanou od zbytku vesmíru absencí Calabiho-Yauova tunelu v soustavě, byl ještě bláznivější nápad, ale kdyby to

Andy mohl nějak zařídít, ani na vteřinu by neváhal. Cokoli, jen aby Celeste dostal odsud.

„Nemáš hlad? Mohli bychom se cestou stavít na něco k jídlu.“

„Naderi mi po... práci dal infúzi a můj trávicí systém už se přizpůsobil menším a méně častým dávkám potravin. Nemá cenu to měnit.“

Dřív takhle nemluvila. Takhle... odtažitě, skoro nelidsky, proběhlo hlavou Andymu, ale věděl, že by nebyl dobrý nápad to zmiňovat. Tuhle chybu už několikrát udělal a nehodlal ji opakovat. Musím Celeste dostat pryč od těch kreatur, dokud to ještě jde. Dobrovolně ale nepůjde a sám ji nezměním. Budu muset získat pomoc někoho jiného.

Někoho jako Youssefa Naderiho, který jeho obavy sdílel.

Andy se pousmál.

„Na co myslíš?“ zeptala se ho náhle Celeste.

Překvapeně se na ni podíval.

„Usmíval ses. Vzpomněl sis na něco?“

„Ano,“ usmál se už pořádně. „Určitě si pamatuješ na ten večer na prstenci Elysia...“

Zatímco vykládal první zábavný zážitek, na který si vzpomněl, pozorně sledoval Celestinu reakci. Zdálo se, že ho poslouchá. Její otázka ho skutečně vyvedla z míry, ale příjemně. Už dlouho se neptala na nic, co se týkalo jeho.

Možná pro ni ještě zdaleka není pozdě.

Měl by s oslovením Naderiho ještě počkat, nebo ho naopak upíšíť, když je na tom Celeste právě takhle dobře?

Vedeš si výborně. Vypadá to, že jsi ho docela uklidnila, ozýval se hlas v její hlavě poloironickým tónem. Co by sis bez mých rad počala? Vztít ho na procházku, vést přiměřeně normální konverzaci; to vždycky zabere.

Skutečná Celeste hlas skoro nevnímala, stejně jako nevnímala Andyho vyprávění, ale dovedla pozornost velmi přesvědčivě předstírat a vyfiltrovat z monologu dostatek informací, aby mohla v pravou chvíli položit další otázku indikující zájem.

Simulaci ošálit nedovedla, ale to jí bylo jedno. Představovala prostě jeden hlas navíc.

Zatímco ignorovala své simulované já i partnera, přemýšlela Celeste o dnešním posunu v komunikaci s Blíženci.

Poskytli jí další ze střípků, které by se – pokud měl kdysi Basil Leontius pravdu – měly složit do mozaiky teorie tunelů z rozvinutých Calabiho-Yauových variet.

Ale rozhodně to neudělali zadarmo.

Sotva ustala prvotní noční můra, Hewittová se jen na zlomek sekundy ocitla v prostředí, které pro ni Castor a Pollux již dříve vytvořili podle jedné z jejich vzpomínek dosažitelných přes implantát; na odlehlé pláži, kterou v dětství několikrát navštívila. A pak ji zaplavil příval dat od Blíženců. Stále jim zcela spolehlivě nerozuměla, ale tentokrát pochopila rychle – a to zjištění ji šokovalo.

Chcete... moje prožitky? užasla. Vzpomínky, myšlenky, vjemy? Zažít to co já?

Odpovědi jí byla další smršť dat, převážně pocitů. Rozpoznala z nich, že se strefila.

Snažila jsem se vám ukázat svůj život od samého počátku. Proč právě teď chcete znát víc?

Měla pocit, jako by se dusila. Ponor se najednou stal extrémně nepříjemným. Jen díky zkušenostem náhlou změnu vydržela a nepodlehla panice, která na ni doléhala – zvenčí. Od Castora a Polluxe.

Oba zároveň na ni... *útočili.*

Pokud jim vyhoví, připraví jim půdu pro to, aby něco podobného zkusili znovu.

Pokud nevyhoví, bude trpět, bude muset ponor ukončit, nebo bude riskovat, že protiútokem zmaří veškeré dosavadní snahy těm tvorům porozumět.

Nebo... byla tu ještě třetí možnost.

Vyhovět jim – a zároveň útok oplatit.

Celeste Hewittová se v duchu usmála a navzdory silícímu úsilí, aby odolala ataku, se pustila do náročného úkolu.

Neměl by to raději převzít někdo, kdo se aktuálně nevěnuje odražení emocí dvou velmi odhodlaných bytostí? ozval se jí známý hlas. *Neměj obavy; viděla jsem tvé zkušenosti s nimi. Zvládnu vytvořit potřebnou simulaci.*

Zaváhání bylo jen nepatrné. *Do toho.*

Celeste se zdálo, jako by uplynula celá věčnost, než ji i Blížence vtáhlo do sebe simulované prostředí; ve skutečnosti to nemohlo být déle než pár sekund.

Okamžitě poznala, kam je její druhé já zavedlo.

No jistě. Tahle chvíle. Copak by se našla nějaká vhodnější?

Ocitli se uprostřed dlouhé úzké chodby. Castor a Pollux se ve své normální podobě vznášeli za Celeste, jako by byli stále uvnitř svých podpůrných nádrží. Když vykročila, pluli vzduchem za ní.

Na konci chodby se otevřely dveře. Hewittová jimi prošla jako první.

Stěny byly lemovány nádržemi naplněnými průsvitnou tekutinou. Uvnitř skoro každé z nich se vznášela bytost; některé se nacházely v nejranějších stádiích vývoje, sotva patrné, jiné už ve fázi, kdy mohly nádrž opustit jako novorozeňata, ale uvnitř bylo i několik dětí, a dokonce dospělých lidí. Všichni měli zavřené oči, byli nazí a do těla jim vedly desítky jemných hadiček.

„Chtěli jste něco z mého života?“ otázala se Celeste dvojčat. „Tady to máte. Chvilí počkejte; nemýlím-li se, čeká nás menší představení.“

Sotva to dopověděla, na druhé straně místnosti se objevily dveře a dovnitř prošla dvojice lidí. S nimi vstoupila vůně pomerančových květů, v simulaci tak intenzivní, že Hewittová chvíli nic jiného nevnímala.

Sledovala mladší verzi sebe sama a Andrease. Rozhovor vnímala jako nezřetelný, ale ani nemusela poslouchat; téměř slovo od slova si ho vybavovala.

...jsou pro zákazníky. Ale tenhle je můj vlastní. Takový experiment. Andreas se zastavil u jedné z nádrží. Nevěřila bys, jak různorodí mohou mí zákazníci být. Rozmarní a hraví i chladní a racionální, s bohatou fantazií i úplně bez ní, veselí i vyděšení a paranoidní... Přesto nikdy nikdo z nich nechce něco opravdu zajímavého.

Co je tenhle zač?

Pokus, zda dokážu vytvořit opravdu úžasnou mysl. Něco naprosto jedinečného. Mysl, která by byla schopna lehce konkurovat nejbrilantnějším géniům, jaké lidstvo kdy poznalo.

Celeste se rozesmála. Máš větší šanci vyhrát v loterii. Genialitu i schopnost účelně ji využít přece formuje tolik faktorů! Ani ti nejlepší Měnitelé je nemohou mít zmapované.

Z Andreasova navenek klidného úsměvu ji zamrazilo. Pod ním se rýsovalo cosi chladného, odhodlaného až posedlého – něco, čemu nerozuměla a možná ani porozumět nechtěla. Něco velmi vzdáleného od obvykle vyrovnaného a rozumného Andrease, ale formujícího jeho osobnost od samého počátku.

Současná Hewittová se při spatření té vzpomínky shovívavě usmála. Jistěže tento pokus Andreasovi nevyšel. Mohl; šance byly ale příliš malé. Něco jednoduššího se do člověka dalo „nadrátovat“ snadno, za obrovského množství úsilí a znalostí

se dal i výrazně pozměnit lidský metabolismus, Měnitelé však nedokázali – a při počtech svých pokusů a izolaci jednotlivých výzkumů nejspíše ještě pár set let nedokážou – zdaleka vše.

Jeho tehdejší experiment skončil po několika letech naprostým nezdarem, v době intenzivní výuky a snahy o tvarování charakteru. Andreas v obavě, že by to mohlo narušit jeho schopnosti, „nenadrátoval“ do pomyslného potomka silnou lojalitu. Automatické systémy hlídající celé sídlo sice požár včas uhasily, než došlo k jakýmkoli škodám, ale vynalézavě sebevraždě malého potenciálního génia nezabránily. Pokud věděla, znovu už se Andreas o podobný cíl nepokoušel.

Vrhla postranní pohled na Polluxe a Castora, podivně levitující uprostřed místnosti. Nečekala však, že by dali najevo jakoukoli emoci – a údaje z nanů v jejich mozcích jí zatím také neposkytovaly jednoznačné údaje.

Obrátila se nazpátek ke svému bývalému já. Skoro se jí po něm zastesklo. Jak odlišná tehdy byla! Nejstarší bývalé já, se kterým si může popovídat, bylo koneckonců aktualizované jen před několika lety a tolik se od ní neliší – a beztak je pouhou kopií, statičtější než jakýkoli skutečný člověk.

Hewittová ze vzpomínky přešla k vedlejší nádrži, poslední v řadě. Uvnitř se vznášel lidský plod. *A tady? Říkal jsi, že ti nalevo jsou pro zákazníky. Co tento?*

Ten je zatím také můj, ale skoro jsem u něj neexperimentoval. Je to taková sázka na jistotu. Ale potrvá ještě dlouho, velmi dlouho, než pro něj budu mít využití. Jeho výchovu si vezmu na starost sám.

Celeste Hewittová se poprvé zadívala do tváře Andyho Matthewse, na jeho drobný nos a pevně zavřené oči.

Celeste za sebou vycítila pohyb a otočila se ke Castorovi a Polluxovi. „Tohle je váš svět. Jestli vám ho otec takhle ještě ne-